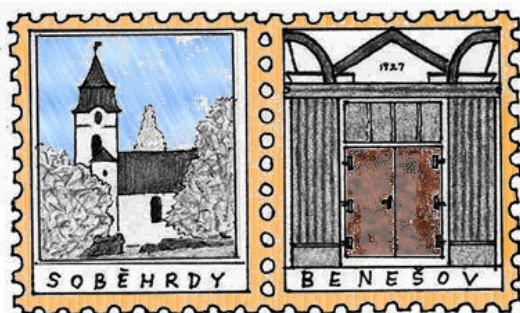

**ČÍSLO 124
(3/2025)**

PODZIM 2025

**Věstník
evangelických sborů
na Benešovsku**

SOBĚHRDSKÝ BRATR

Táborové setkání v Luhu u Čími, srpen 2025

Z obsahu:

- Ovce a mince - biblické zamyšlení P. Wagnera
- Představujeme skautský oddíl Oliva z Čerčan
- Novinky Ze Soběhrd, Čerčan, Prčice a Benešova

Ovce a mince

Do Ježíšovy blízkosti přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a zákoníci mezi sebou reptali: „On přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim toto podobenství: „Má-li někdo z vás sto ovcí a ztratí jednu z nich, což nenechá těch devadesát devět na pustém místě a nejde za tou, která se ztratila, dokud ji nenalezne? Když ji nalezne, vezme si ji s radostí na ramena, a když přijde domů, svolá své přátele a sousedy a řekne jim: ‚Radujte se se mnou, protože jsem našel ovci, která se mi ztratila.‘ Pravím vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují. Nebo má-li nějaká žena deset stříbrných mincí a ztratí jednu z nich, což nerozsvítí lampu, nevymete dům a nehledá pečlivě, dokud ji nenajde? A když ji nalezne, svolá své přítelkyně a sousedky a řekne: ‚Radujte se se mnou, poněvadž jsem našla peníz, který jsem ztratila.‘ Pravím vám, právě tak je radost před anděly Božími nad jedním hříšníkem, který činí pokání.“ (Lk 15, 1–10)

V tomto biblickém čtení zaznívá jedno z Ježíšových nejznámějších podobenství. V dobách raného křesťanství, které se tolik nevyžívá v obrazech Ježíšova utrpení a nikde nenajdete Spasitele na kříži, je to i velmi časté vyobrazení na freskách v katakombách. Co na tom, že do křesťanské obrazotvornosti ta scéna s pastýřem, co nese ovečku na ramenou, přešla úplně plynule z pohanství, kde ten řecký Hermes Kriophoros, bůh pastvin, stád, obecně přírody, cest a hranic, přichází z ještě hlubší tmy dávnověku, protože kořeny tohoto božstva jsou až někde v dobách, kdy člověka poprvé napadlo (nebo mu bylo vyšší mocí sděleno, k tomu se kloním já), že by si mohl ochočit divoká zvířata a chovat je ve stádečku.

My dnes máme asi trochu dojem, že když se v příběhu objeví zvířátka, že je to něco roztomilého, něco méně seriózního, protože maso nakupujeme převážně v podobě, která už žádné zvíře nepřipomíná. U ovcí, kterých ještě před 100 lety byl plný venkov i u nás, si můžeme upřímně říct, kolikrát jsme za život viděli jejich stádo a kolikrát jsme se setkali s prací ovčáků a pastýřů. Ze všedního obrazu se stal romantický výjev a z Ježíšova celkem zvláštního a dost seriózního (ve smyslu vážně zásadního, ne že by v něm chyběl

chytrý humor) vyprávění se stala historka, o které si myslíme, že se hodí hlavně do nedělní školy. Ale pozor, není tomu tak. Není to jen pro děti.

Začneme Ježíšovou rafinovanou řečnickou otázkou, kladenou nevinným tónem, ovšem s jistou příměsí šibalství božského původu: „Má-li někdo z vás sto ovcí a ztratí jednu z nich, což nenechá těch devadesát devět na pustém místě a nejde za tou, která se ztratila, dokud ji nenalezne?“

Sto ovcí, dle mojí amatérské rešerše, byl ve starověku už docela slušný majetek. Říká se tím tedy: představte si, že jste bohatí, představte si, že máte celkem hojnost. Z té vaší hojnosti jednoho dne, z příčin, které nejsou známy, ubude jedna setina. Budete to řešit?

No – podívejme se, jaké máme možnosti. Setinu jsme ztratili, ale jediný způsob, jak to řešit je ohrozit 99%, tedy tu naprostou většinu našeho slušného jmění. Rozumná odpověď tedy zní: Ne, Ježíši. Nikdo z nás, kdo má hlavu na krku a umí spočítat riziko, nenechá devadesát devět ovcí na pustém místě o samotě s vlky a lapky a nevypraví se ovcí hledat. Nestojí to za to. Ochráníme své bohatství a nebudeme za blázny. Nestojí to za to.

Stejně tak ta paní s mincí, se kterou můžeme mít jistý soucit, protože je asi bordelářka, jako třeba já, ale není líná převrátit dům vzhůru nohama pro minci o hodnotě asi tak tisícovky. Povšimněme si, že ta nebohá žena hledá tu minci v noci, není s to nechat záležitost až na ráno, až na dobu denního světla, má jen lampu na olej, která kdovíjak nesvítí, kolikrát si při tom nočním hledání málem ukopne palec, to asi nespočteme, kolikrát riskuje, že při tom štrachání v přitmě něco někde shodí a rozbije... Navíc olej nebyl tehdy na svícení levná záležitost, i tady si můžeme říct, ne, fakt to za to nestojí. Závěr historky, kdy, patrně ještě někdy v noci nebo nad ránem, budí žena bordelářka své sousedky ze spánku spravedlivých a vykřikuje: “Radujte se se mnou, poněvadž jsem našla peníz, který jsem ztratila!”, to už je taková absurdita, že se vlastně divím, že se tvůrci biblických vyprávění pro děti nestydí tuto scénu zpracovávat – to je tak absurdní scénka, že by ji mohli z fleku zahrát Monty Pythoni a nemuseli by vlastně na tom skoro nic měnit. Je to opět božsky šibalské něco takového vyprávět. A zase mi chybí Ježíšův výraz v obličejí, když to posluchačům vypráví.

Jsou to tedy dva lehce absurdní starověké vtipy, ale co je ještě za nimi? Všimněte si těch kulatých čísel - 100 i 10 jsou určité symboly plnosti. Pro jednu ztracenou ovci se stádo nerozpadne a pro jednu zakutálenou minci se svět nezboří. Ale někomu, o kom podobenství vypráví, to prostě nedá. Ten někdo není schopen to nechat být, ale není ani schopen záležitost odložit. Bůh je někdo, kdo chce, aby u něj a s ním byli všichni. Ne většina, ne 99%, všichni. Pro plnost počtu je schopen podnikat nesmyslně riskantní záchranné akce. Pro postradatelnou menšinu riskuje v našich očích nepostradatelnou většinu. Znovu a znovu, každý den až do konce časů. Nestydí se být marnotratný, nevadí mu vypadat trapně, nezáleží mu na bláznivé pověsti, nevšímá si, kdo jím kdy pohrdne. Cesta zatoulané menšiny zpátky k celku je krkolomná a nákladná. Nám by za to úsilí nestála, Bohu ano.

V nebi je “větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují.” A co tady na zemi? Chybí někomu v církvi hříšníci? A pozor - tady Lukáš nemá na mysli to, na co dovedeme správně po křesťansku odpovědět: však jsme všichni hříšníci... Lukáš má na mysli opravdové hajzly: šmejdy, co prodávají důchodcům předražené hrnce, agenty s lichvářskými půjčkami, estébáky schopné donášet i na vlastní mámu – takové lidi má tentokráte na mysli. Komu chybí takoví lidé? Kdo se o ně zajímá?

Jakže jsme to četli na začátku? Do Ježíšovy blízkosti přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. To vyprávění začíná zázrakem, na který jsme možná kvůli podobenstvím zapomněli. Samí celníci a hříšníci! Jaká společnost se to schází kolem Syna Božího! Uprostřed koho se nachází – a jak je s tím spokojen! Jak je tohle vůbec možné? Co pohnulo hajzlem, aby o vlastní vůli vyhledal Ježíše a lačný jeho slov čekal, co řekne? Jaká je síla v Ježíšovi, že přitáhne i srdce zkažené a svědomí černé jak uhlí? Někdy se říká, že obrácení zlého člověka je největším zázrakem a nějaké rozdělení Rudého moře nebo proměna vody ve víno je proti tomu jednoduchý trik. V nebi se radují – a co tady na zemi? Radují se také spořádání věřící?

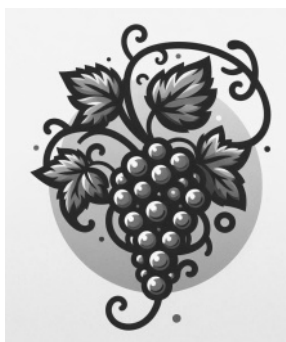
Ano, v příběhu jsou i slušní lidé věřící. A co ti na to? Dělají to, co v blízkosti Ježíše dělají většinou – pohoršují se a urážejí. Nám na pamětnou. Ježíš je k nalezení uprostřed hříšníků, kteří chtějí

slyšet jeho slovo. Urazíme se, nebo se k nim připojíme nebo co vlastně? Chybíme i my do té stovky a Bůh nás někde teprve musí najít? Nebo hrajem roli těch, kteří pokání nepotřebují? Já upřímně doufám, že nejsme slušnými lidmi a spravedlivými křesťany, protože pak by asi uprostřed nás Ježíš vůbec netrávil svůj čas. Amen.

Petr Wagner

Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti

Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic. Toto Ježíšovo slovo z 15. kapitoly Janova evangelia nás letos provázelo celý týden táborového setkání v Luhu u Čími. Je sobota 9. srpna odpoledne a RATOLESTI se sjíždějí. Tábor začíná. Já patřím k těm nemnohým, kteří jsou tu letos poprvé. Stejně jako pro těch pár dětí – nováčků je i pro mě všechno nové. A tak příští dny vyhlížím se zvědavostí plná očekávání, co se bude dít. Ale taky trochu s obavami. Jak zvládnu to,

co se ode mne očekává, a budu stačit se silami? Je to už dávno, co jsem byla se sborovými dětmi na letním táboře – přesně 30 let. Pravda, když vezmu v úvahu školy v přírodě, kdy jsem taky trávila s dětmi celé dny hraním her, běháním po lese a koupáním v rybníce, pak to zas tolik let není. Ale přeci jen – tentokrát to bude mít jiný formát.

Porady, kterých jsem se během roku zúčastnila, dávaly tušit, že skupina táborových vedoucích a praktikantů ví, oč běží. Ale musím říct, že tak připravený a do nejmenších podrobností promyšlený program na každý den, ba pro každou chvíli celého týdne, jsem nečekala.

Jako zlatá nit vším tím pečlivě připraveným programem prolínalo Ježíšovo podobenství o vinném kmeni a ratolestech. A tak jsme si s dětmi o tom, k čemu nás chce Ježíš svým slovem povzbudit, povídali. Ale taky o tom, co taková vinná réva potřebuje, aby nesla hodně dobrého ovoce. A děti se pečlivě staraly o opravdové sazenice vinné révy, aby si vyzkoušely, co to dá práce a péče a trpělivosti.

Podobenství o Bohu – vinaři, Ježíši Kristu – vinném kmeni a nás li-dech jako ratolestech nás provázelo neustále. A my se učili, co to znamená. Věřím, že téma letošního tábora nás bude provázet i dál. Pamatujme, že jsme ratolesti, o které Bůh pečuje s láskou a trpě-livostí – ale taky s očekáváním dobrého ovoce.

Eva Potměšilová

Oliva

rozhovor s Kateřinou Hronovou - Bazalkou

V Čerčanech se již několik let schází děti ke společným aktivitám v duchu skautingu a křesťanských hodnot. Přinášíme malé před-stavení tohoto oddílu.

Můžete nám na začátek krátce oddíl Oliva představit?

Jsme smíšený křesťanský oddíl kluků a holek od 2. do 8. třídy. Scházíme se všichni dohromady (celkově máme teď 25 dětí). Bě-hem programu se ale různě dělíme na tzv. šestky, podle věku nebo právě na kluky a holky, jak to je ve skautských oddílech obvyklé. Nejsme vysloveně skauti (součástí českého Junáka), ale touto me-todikou se z velké části inspirujeme. Organizačně spadáme pod ná-boženskou obec CČSH Čerčany. Tým vedoucích je tvořen především z rodičů, v současnosti se snažíme alespoň trochu zapo-jit do vedení i nejstarší děti.

Jak takový oddíl vlastně vznikl?

Začalo to v roce 2020, kdy několik rodičů zatoužilo po skautingu pro své děti. Vedení se ujala Olga Machková a ve spolupráci s hu-sitským kazatelem Petrem Wagnerem založili oddíl, který ke skaut-ské metodice přidal ještě křesťanské hodnoty.

Co všechno společně podnikáte?

Scházíme se každý pátek na odpolední schůzku, jedenkrát za mě-síc vyrážíme na výpravu. Někdy do přírody, jindy za kulturou nebo sportem. A neodmyslitelnou součástí je letní tábor. Jezdíme jen na týden, ale i to je dost času na společné poznání a spoustu zážit-ků, které stmelují partu a dávají prostor i k osobnímu růstu.

Jaké výpravy mají děti nejradši?

Je to různé. Všeobecně si užíváme přespávačky, mezi velmi oblíbené patří každoročně lezecká výprava, kdy společně vyrážíme do Prahy do lezeckého centra a loňskou úspěšnou specialitou byla návštěva divadla. No a když jdeme na jednodenní výšlap do přírody – je to zas taková „společná pohodička“.

Máte svá oblíbená místa, kam se vracíte?

Určitě jo. Například střídáme tábořiště, ale jedno nám přirostlo k srdci a přestože je dost daleko, rádi tam zas někdy pojedeme. Často také kroužíme po blízkém okolí Čerčan a stále se divíme, že existují místa, která ještě neznáme. A obráceně máme radost, když jsme někde, kde už jsme byli a vybavují se nám zážitky, co jsme tam už všechno zažili.

Oddíl je křesťanský, znamená to, že k vám může jen někdo?

Jsme otevřeni všem, kteří mají zájem. Součástí programu je modlitba, vyprávíme nebo hrajeme biblické příběhy, mluvíme o významu křesťanských svátků,... Nikomu to nenutíme, je to nabídka,

prostor k zamyšlení. Vlastně těch dětí , které jsou doma vedeny k víře je tak asi třetina a jsou namíchané z různých církví a denominací. Vnímáme to jako skvělý prostor k pozvání k otevření se Bohu.

A nějaká myšlenka na závěr?

Náš pokřik zní „Když Ti není hej, Olivu si dej.“ Přejí všem čtenářům, ať mohou mít také partu lidí nebo nějaké společenství, kde se cítí dobře a kde zároveň mohou růst. A také díky za oslovení, ráda jsem náš oddíl představila.

Moc děkuji za rozhovor.

otázky kladla Marie Stolařová

Ohlédnutí za sestrou Evou Lomozovou

Výrazná členka benešovského sboru, Eva Lomozová, zemřela 23. července 2025 ve věku 82 let. Život prožila v Týnci nad Sázavou. Vyrostla v rodině formované ideály 1. republiky – ale život jí a jejím sourozencům předznamenal nástup režimu, který jejímu otci i celé rodině sebral společenské postavení i dobré vyhlídky. Když kvůli komunistickým kádrovákům nemohla studovat, našla si svoje místo, kde může být prospěšná druhým jinde – v jídelně, v Jawě, nebo když později řídila a vedla restauraci.

Za mlada cvičila gymnastiku a jezdila na motorce. A také v Domažlicích objevila svět evangelických brigád, kde se tvořila přátelství i vztah k Pánu Bohu na celý život. Tak se jí do postoje k životu a vztahu k lidem prokreslovala slova biblického Kazatele: „Vím, že pro člověka není nic lepšího, než aby se radoval a činil dobře v životě svém“.

A tak z jejího obdarování spojovat lidi a přátelsky jim stát nablízku mohla bohatě čerpat nejen její rodina, ale i přátelé a sousedé. Chci vděčně připomenout, že tímto obdarováním sloužila i benešovskému evangelickému sboru. Byla, se svou dcerou Evou, oporou a pomocí právě tehdy, když se sbor náhle ocitl bez kazatele a výrazně se zmenšil počet lidí schopných a ochotných se ujmout služby ve sboru. Byla členkou staršovstva a později několik let ved-

la sborovou kavárničku. Také vždy pomáhala při přípravě chlebů pro potřebné či při jiných sborových činnostech. Stvořitele oslavovala neokázalým postojem všední, každodenní víry.

Se sestrou Evou jsme se rozloučili v pátek 5. září 2025 ve zcela zaplněné obřadní síni týneckého hřbitova. Smuteční shromáždění vedl br. farář Tomáš Trusina. Zamýšlel se nad textem Kazatel 3,1-8.12-14. Rozloučení se zúčastnila také řada sester a bratrů z benešovského sboru. Po bohoslužbě byla urna s popelem uložena do rodinného hrobu na místním hřbitově.

Za celý sbor chci vyjádřit poděkování a vděčnost za život sestry Evy Lomozové a její službu v rodině, na pracovišti i v našem sboru.

Jiří Zavadil

Bratr František Hodík ordinován kazatelem

Už jsme psali o slavnostních bohoslužbách 30. března tohoto roku, které sloužil synodní senior Pavel Pokorný v Sedlci-Prčici, aby mohl být uveden do služby slova a svátostí bratr František Hodík. Vracíme se k tomuto dni nikoliv proto, abychom se po půl roce ohlédli zpět a hodnotili, jak dobře náš výpomocný kazatel František slouží, ale protože bychom chtěli vyjádřit radost, vděčnost a prosbu zdaru v jeho službě.

Sbor v Sedlci-Prčici je již tři roky navštěvován ochotnými kazateli a kazatelkami, kteří vedou celé bohoslužby, přednášejí svá kázání, mnohdy se stane, že zajišťují i hudební doprovod. Doposud jsme ve sboru neměli ordinovaného presbytera, od letošního roku máme výpomocného kazatele. Máme také jistou radostnou naději, že bratra Františka budou moci kromě členů a návštěvníků v našem sboru brzy zažít v roli kazatele i sbory spřátelené, nedaleké.

Bratr František Hodík jako dlouholetý člen sboru v Sedlci-Prčici úspěšně zakončil své teologické vzdělání a přijal službu pro církev velmi pokorně, v průběhu ordinace posluchačstvu vyložil svou cestu k víře v Pána Ježíše, jmenoval lidi, které potkal a kteří měli na jeho pojetí a způsob žití z víry jistý vliv. Ostatně někteří z nich byli na těchto bohoslužbách osobně účastni.

V tu neděli byly lavice kaple Betlémské v Prčici zaplněné. Bratři a sestry starší i někteří z jmenovaných přátel přišli na vybídku Pavla Pokorného a Pepy Bartoška bratru Františkovi v kruhu požehnat.

Po bohoslužbách následovalo zvláště bohatě připravené občerstvení: chlebičky domácí i profi výroby, pestrá nabídka nápojů. Slavnost vsutku jedinečná, důstojná a radostná. Bratr František nemůže být kvůli své práci přítomen v prčické kapli na bohoslužbách každou neděli, ze stejného důvodu je třeba plánovat vedení bohoslužeb dále dopředu. Avšak slova, která pronáší buďto jako aktivní modlitebník při bohoslužbách vedených Pepou, anebo jako kazatel při bohoslužbách svých, jsou promyšlená, z hloubky srdce, kultivovaná, citlivá, sociálně zohledněná. Neskromně doufáme, že ctěné čtenářstvo bude moci učinit vlastní zkušenost. Pro bratra Františka vyprošujeme Boží požehnání.

Petra Bandhauer

Radostná neděle v Prčici – tři křty

21. září vstoupili účastníci bohoslužeb v prčické kapli do slavnostně vyzdobeného prostoru. Kdo věděl, co se bude konat, byl překvapen a potěšen, kdo nevěděl, mohl lehce znejistět: „nebyla tu včera svatba?“, „nebude tu dnes?“ Ano, tak nevšední a krásné to bylo. Pepa Bartošek připravoval ke křtu dvě rodiny tři dětí, které se toho dne dostavily i se svými dalšími příbuznými a přáteli v hojném počtu. Do společenství byly přijaty děti Anežka, Amálka a Miroslav. Po bohoslužbách byl na zahradu vynesena stůl z presbyterny, která by prostorově celou velkou radostnou společnost nepojala, a na něj bylo vyskládáno pohoštění. Po zahradě se proháněly děti malé i větší, po čase opět vesele ožila. Jsme Pánu vděční za tyto rodiny, za všechny pokřtěné. Máme opět naději, že naše malé společenství žije a že se rozrůstá.

Petra Bandhauer

Další ocenění pro benešovskou modlitebnu

V průběhu letošních prázdnin se našemu sboru několikrát ozvala kurátorka Muzea umění Olomouc, paní Šárka Belšíková. Projevila zájem o zdokumentování artefaktů naší modlitebny, jejichž autorem je Vít Cimbura. Mělo by se to stát součástí výstavního projektu tohoto muzea o současném sakrálním umění vytvořeném mezi lety 1990 až 2025.

Ve středu 27.8. se v našem sborovém domě objevili tři lidé z muzea a pustili se do fotografování a zjišťování informací. Mobiliář a další artefakty je zaujaly už v přípravách doma, na místě byli okouzleni. Většinu autorových věcí nalezneme v modlitebně. A co vše máme od Víta Cimbury? Mobiliář: Stůl Páně a pultík na Bibli, desku na písňe a poličku, stolek na květiny a nástěnku (ta je na chodbě); pak soubor dalších předmětů: 2 dřevěné desky do výklenků, police na zpěvníky a stropní svítidlo (to je na chodbě). Vše je vyrobeno z kvalitního, do tmavých odstínů mořeného habrového dřeva. Ještě vlastníme od Víta Cimbury 2 židle, ale ty nebyly součástí původního zadání – ty sbor obdržel jako dar od manželů Trusinových; a jsou v modlitebně.

První ocenění za soubor artefaktů jsme obdrželi v roce 2009. Přesněji – Mgr. Tomáš Trusina jako iniciátor výrazného architektonického počínu na Benešovsku po roce 1990. Byla to Cena arch. Otakara Novotného, slavného benešovského rodáka, kterou udělilo společně několik institucí (Český institut informačního designu, Muzeum Podblanicka Vlašim, Rada galerií České republiky apod.). V roce 2017 v rámci informací o moderní sakrální architektuře se v Českém bratru objevil pěkný článek Jana Kirschnera „Kříž nahradil vozovou hradbu kazatelny“ s podtitulem: Na návštěvě v modlitebně v Benešově (Český bratr 10/2017). V textu se autor věnuje změnám naší modlitebny v čase (i s přidáním několika fotografií).

Ale zpět k Muzeu umění Olomouc. Až bude celý projekt hotov a olomoucká výstava zahájena, dostaneme pozvání! Těšíme se už teď. A zároveň s tichou radostí vnímáme ocenění našeho kvalitního modlitebního prostoru.

Mirka Nulíčková

Dobry běh 2025

První zářijovou sobotu se v Čerčanech uskutečnil 3. ročník charitativního běžeckého závodu Dobry běh pro Hospic Dobrého Pastýře. Po tomto krátkém úvodu bych chtěl pokračovat větou, která se stala mottem celé akce: Běžíme, aby jiní odcházeli důstojně. Běhání je už dlouho mým velkým koníčkem, a proto jsem rád, že jsem se mohl opět také zúčastnit. Zároveň jsem měl velkou radost z hojné účasti dětí i dospělých, kteří přišli svým během i chůzí podpořit čerčanský Hospic.

Letos to bylo potřeba snad ještě víc než v minulých letech. Totiž: 25. července ve večerních hodinách vypukl v areálu Hospice požár, při kterém kompletně vyhořela jeho kuchyň. Díky nesmírné solidaritě dárců se při veřejné sbírce podařilo vybrat více než 800 tisíc korun. I v našem evangelickém sboru jsme se připojili k této sbírce.

Po krátké odbočce ještě pár slov k samotnému závodu. Hlavního běhu na 5 km se zúčastnilo 85 běžců a běžkyň, mezi nimi i dva zástupci našeho sboru ČCE Benešov. Před hlavním závodem proběhlo několik závodů pro děti, dále lidový běh na 2 km, také závod štafet a na závěr se dostalo i na milovníky nordic walking. Celkem se zúčastnilo Dobrého běhu více než 300 mužů, žen i dětí, kteří rádi pomáhají pohybem tam, kde je potřeba.

A kdo vyhrál? Vítězové byli všichni, kdo se zúčastnili této báječné akce. Už nyní se těším na další ročník.

Jirka Šíma

Vyšla výroční zpráva Diakonie Střední Čechy

Celou výroční zprávu střediska za rok 2024 včetně přehledu nabízených sociálních služeb, příběhů klientů a ekonomických přehledů lze stáhnout z internetové adresy:

stred.diakonie.cz/o-nas/pro-media/#vyrocnizpravy

Diakonie Střední Čechy u nás působí kromě Vlašimi také v Benešově a Voticích. Provozuje tu tyto služby:

Odborné sociální poradenství - Služba pro všechny, kteří se ocitli v nepříznivé životní situaci, a nemohou ji vyřešit vlastními silami. Klientům jsou poskytovány odborné informace, rady, pomoc i asistence při konkrétních úkonech.

Azylový dům pro rodiny s dětmi - Služba je určena rodinám s dětmi (úplným a neúplným rodinám s nezletilými dětmi; partnerům, kteří společně vychovávají nezletilé děti; pěstounům, kteří pečují o nezletilé dítě) a osobám v krizi (těhotné ženy, další dospělý člen rodiny).

Klub Pohoda - volnočasové aktivity pro děti a mládež (Vlašim).

Sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi Zrnko - Služba je určena rodinám s dětmi, které se nacházejí v nepříznivé sociální situaci, kterou chtějí řešit, ale nedokáží ji řešit vlastními silami.

-jm-

Mariánské legendy Bohuslava Martinů

Poslední zářijovou sobotu se v našem kostele v Soběhrdech uskutečnil nevšední koncert. Viktorie Kaplanová, mimochodem nová členka našeho evangelického sboru, je profesionální zpěvačka, dirigentka a iniciátorka projektu Hlasy tří světů. Tento projekt běží již pátým rokem a koncerty se konají na různých místech středočeského kraje. Poprvé také díky spolupráci s naší farářkou a se soběhrdským starostou. Celý koncert byl věnován Bohuslavu Martinů. Nebyly to však žádné velké náročné skladby, nýbrž drobné skladbičky na lidové texty a na závěr kantáta pro sbor (v našem případě po dvou pro každý hlas), který vede Viktorie a komorní orchestr na text lidové legendy o panně Marii s názvem Legenda z dýmu bramborové natě. Orchester v obsazení: zobcová flétna, klarinet, lesní roh, klavír a akordeon vede Václav Dlask. Úroveň byla vynikající, atmosféra skvělá, hudba povznášející. Jen posluchačů bylo pomálu. Škoda.... Příště si rozhodně nenechte ujít.

Marie Stolařová

Evangelický sbor **Soběhrdy** Vás zve na
tradiční dobročinný

B A Z A R 2025

V prostorách kostela – Soběhrdy 21

Také tentokrát přineste předem vlastní oblečení (samozřejmě čisté a vhodné k prodeji) i další věci, které byste rádi nabídli jiným k užítku. Věci můžete nosit do sborové kuchyňky ve dvoře během října.

S prodejem začneme v úterý 28 října.

Přesné hodiny v další dny sledujte na plakátech a webu sobehrdy.evangnet.cz

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov; kurátor: Igor Turzik; telefon: **731177145**, email: **benesov@evangnet.cz**, www stránky: **benesov.evangnet.cz**, facebook: Evangelici Benešov; číslo účtu: 233563947/0300.

FS ČCE Soběhrdy: Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov; farářka: Eva Potměšilová; telefon: **604180711**; kurátor: Jiří Fojtů; telefon: **702 099 450**, email: **sobehrdy@evangnet.cz**, www stránky: **sobehrdy.evangnet.cz**, youtube: čce soběhrdy; číslo účtu: 1190782/0300.

FS ČCE Sedlec-Prčice: Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice; farář: Josef Bartošek; telefon: **604914582**; kurátor: Jindřich Souček; telefon: **724313262**, email: **sedlec-prcice@evangnet.cz**, www stránky: **sedlec-prcice.evangnet.cz**; číslo účtu 191782497/0300.

Husův sbor CČSH: Náboženská obec Církve československé husitské; Husova 280, 257 22 Čerčany; farář: Petr Wagner; telefon: **608066406**, email: **cercany@ccshpraha.cz**; www stránky: **ccsh-cercany.blogspot.cz**.

V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu, můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.

Přihlásit a nebo odhlásit **odběr časopisu** lze na emailové adrese či telefonu příslušných sborů.

Redakční uzávěrka

číslo zima/2025 je 23. listopadu 2025

Redakční rada

Marie Stolařová (šéfredaktorka), Miroslava Nulíčková (zástupkyně šéfredaktorky), Petra Bandhauer, Jan Macháček (sazba).

Adresa redakce

FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov
email: **marie.stolarova@centrum.cz**

Časopis vychází 4x ročně zdarma v papírové a elektronické podobě.

Bratr farář Josef Bartošek káže u příležitosti křtu Anežky, Amálky a Miroslava, Prčice, září 2025.

Dialog br. faráře Christofa Langeho a očištěných malomocných při bohoslužbách Děkčinění, Benešov, září 2025.

Nová paní ředitelka Archy Vladka Skopcová při bohoslužbách na začátku školního roku, husitský sbor v Čerčanech, září 2025.

Dobrodružný výlet benešovských dětí k zatopeným mostům pod osvědčeným vedením Honzy a Gábiny Böhmových, září 2025.